Tudor Ganea

Vreau să aud numai de bine

roman

POLIROM
2024

Cuprins

Partea întâi

1. Glanda umilirii 7
2. Jumătatea vieții 28
3. Tăceri 42
4. Marea și plaja 53
5. Prietenie 68
6. Analgezice 83

Partea a doua

7. Malik 101
8. Burcescu 109
9. Taclale 127
10. Reabilitări 138
11. În club 161
12. Memo 174
13. Hot Touch 182
14. Cântecul oaselor 195
15. Pescărușii 203
16. Mușuroaie 210

Epilog 219

La finalul acelor întâlniri, în care deliram pe marginea celor mai demente discuții ce vizau extratereștri, fizică cuantică, Erich von Däniken, găuri negre, Dostoievski, kiaiul morții, bomba atomică, Asia Carrera, religie, Holocaust, fetele de la 11 F, Jim Morrison sau cățelul pământului, deveneam niște întrupări spectrale și ne simțeam tălpile plutind la câțiva centimetri deasupra nisipului. Ajuns acasă, adormeam târziu și cu greu reușeam să-mi sting creierul suprasolicitat de maratoanele poveștilor neverosimile ce-mi excitau imaginarul. Mihail părea să-și fi decupat și însușit câte ceva din fiecare dintre noi. Un monstru al lui Frankenstein al adolescenței, asta era. Dublul lui Burcescu, dublul lui Memo și dublul meu, răsăriți din mocirla vulnerabilității postpubertății, se întrupaseră în Mihail, acest diapazon care în vara lui 2000 a vibrat, lăsându-ne apoi să improvizăm după bunul plac în jurul tonalității sale.

La sfârșitul verii eram de nedespărțit, iar când a început a XI-a, ceilalți colegi se uitau contrariați la noi patru, cei care înaintea vacanței de vară abia dacă ne vorbeam unul altuia. Ne petreceam pauzele împreună, ajungeam la liceu împreună și plecam de la liceu împreună, făcând la finalul zilelor un ocol spre casele noastre, abatere ce se întindea din Portul Tomis până la plaja Trei Papuci, adică vreo oră de vorbărie exaltată. Căpătasem în ochii colegilor ceva din stranietatea unei mici secte. Am început să fumăm. Luam Kent lung la bucată de la chioșcul din fața liceului și mergeam în Taclale, un bar înghesuit din centru, unde în fiecare miercuri seara se făceau audiții complete ale discografiei câte unei trupe – de obicei rock șaizeci-șaptezecist. CD-urile abia apăruseră, nu aveam încă PC și serile acelea pline de fum în care nu prindeam niciodată locuri la mese și stăteam cocoțați pe butoaiele cu bere de

lângă bar, rezemați cu spatele de pereții plini de igrasie, cu câte o halbă rece în mână, fumând Kent lung în timp ce playlistul rula albume de la Led Zeppelin, The Who, Grateful Dead, Hendrix, Dylan, Creedence sau Stones, mi le aduc aminte, deși trăite în întunecimea acelei atmosfere înecăcios-insalubre, ca fiind una dintre cele mai luminoase și mai respirabile perioade din întreaga mea viață. Muzical eram defazați complet față de grunge-ul ce domina rockoteca lui Broască și găsisem refugiul autist mai degrabă în solo-urile lui Hendrix decât în fry-ul lui Cobain.

Iată-ne, patru puști de liceu, cocoțați pe câte un butoi de bere, încărcându-ne ca niște acumulatori cu electricitatea unei perioade ce nu avea nimic în comun cu prezentul acelui oraș care devenise prea mic pentru visurile noastre. Plecam din Taclale noaptea și ne răsfiram fiecare spre casa lui, amețiți de cele două-trei beri de care trăgeam câteva ore, cuprinși de o euforie cu care alcoolul nu avea de-a face decât în măsura în care ne făcea puțin mai dezinvolți. Eram niște ființe deja exaltate, iar contribuția celor două beri la gonflarea beatitudinii în care ne desfășuram existența era insignifiantă. Ne mișcam într-o perpetuă stare de ebrietate, care nu avea însă nicio legătură cu alcoolul, ci cu numărul anilor ce ne umpleau frunțile de acnee și pijamalele de poluții nocturne. Extazul. Încântarea. Temperatura de fierbere cu care ni se încingeau creierele vizavi de cele mai neînsemnate lucruri. Nesiguranța. Labilitatea cu care treceam de la o stare la alta, răsucindu-ne ideile la 180 de grade față de ziua precedentă. Fragilitatea pe care încercam să ne-o camuflăm în bravade și luări ferme de poziție. Timiditatea ce ne înroșea obrajii ori de câte ori câte o fată din Taclale venea spre butoaie și ne cerea un foc ca să-și aprindă țigara. Hormonii ce ne-au făcut

într-o zi să ne luăm inima-n dinți și să le căutăm la rockoteca din Brotăcei pe Gina, Punky, Cris și Stup.

Tot Mihail venise cu ideea de a merge acolo. Am acceptat primind cu o nonșalanță disimulată propunerea lui, deși în ultimele luni puține fuseseră serile în care adormisem fără să mă gândesc la Gina, la focul de pe plajă și la sărutul pe care mi-l dăduse pe obraz înainte să defrișez – pentru ea și numai pentru ea! – o cantitate considerabilă din papura crescută pe dealul falezei.

Am ajuns în Brotăcei pe un ger amplificat de o furtună așa cum numai iernile din Constanța pot să ofere. Era șapte seara, nici țipenie de om prin preajmă și puteam să jur că auzeam marea cum se izbește cu sălbăticie de faleză, deși eram la kilometri buni de țărm. Am intrat toți patru în rockoteca lui Broască – așa îl chema pe patronul supraponderal, cu favoriți à la Bolintineanu și cercei în ambele sprâncene – înghețați bocnă și ne-am postat lângă una dintre aerotermele cu care Broască încerca să încălzească acel spațiu imens, de șase metri înălțime. Rockoteca era răcoroasa antiteză a barului Taclale. Un fost complex alimentar, cu ciment pe jos și câteva canapele răsfirate pe care stăteau înghesuiți pletoși îmbrăcați în hanorace cu schelete. Muzica era dată atât de tare, încât rockerii își zbierau pur și simplu unul altuia în urechi, ca să se facă înțeleși, iar urletele le erau însoțite de aburi, pentru că probabil una din satisfacțiile morbide ale lui Broască era să-și vadă clienții murind de frig. Din boxe răzbătea growlul unui vocalist death metal, care, pe lângă faptul că suplimenta percepția acelui spațiu ca fiind o anexă a unei caverne mortuare, l-a făcut pe Burcescu să se întoarcă pe călcâie și să plece instant. Mare fan de folk românesc, Burcescu cu greu își putea reține indignarea chiar și în Taclale, când auzea ceva mai agresiv, ca *November Rain*. De

altfel, ne dezvăluise în prealabil că singurul motiv pentru care venea în Rockotecă erau fetele cu care eu și Mihail îi tot împuiasem capul. Se mai jurase că dacă aude *muzică satanistă* pleacă fără să ne salute. Ceea ce a și făcut. Ne-am pomenit toți trei, eu, Memo și Mihail, abandonați de singurul dintre noi care, pe lângă fizicul impresionant, poseda și o legitimație de boxeur de performanță. Cel care ne-ar fi putut scoate dintr-o posibilă belea plecase subit. Și acolo mirosea a belele.

În pauza dintre piese ne-am trezit fixați cu privirile. În rockotecă se lăsase dintr-odată o liniște de mormânt și toți ochii păreau să privească în direcția noastră. Nu știu dacă și asta făcea parte din regia lui Broască, dar mi s-a părut că următoarea piesă întârzie să înceapă datorită unei strategii prin care patronul voia să bage de-a dreptul groaza în noi. Au fost câteva secunde tensionate, iar dacă Mihail nu ar fi avut inspirația de a-și dezbrăca cu lejeritate geaca și a și-o arunca cu dezinvoltură pe canapeaua de lângă noi, probabil că pur și simplu aș fi țipat de frică. I-am urmat gestul, ne-am aruncat – Memo și eu – gecile pe canapea și ne-am trântit pe plușul mizerabil ca și când eram de-ai casei. Muzica a reînceput și odată cu ea privirile ne-au părăsit, gurile s-au deschis și aburii din plămâni se ridicau din nou deasupra capetelor pletoase. Viața își relua cursul în cavoul lui Broască.

Deși îmi tremurau dinții și probabil mă aflam în pragul hipotermiei, am avut tăria de a nu mă atinge de geacă și de a bea o bere congelată. Broască nu avea milă. Își ținea berile într-un frigider setat pe un grad. Pentru o clipă m-am gândit dacă nu cumva nimerisem într-un abator, iar toată lumea din jur era formată din măcelarii ce rămăseseră la o băută în camera frigorifică după terminarea programului.

Am observat că playlistul era fidel cerințelor venite din partea clienților, pe care Broască le scria cu religiozitate într-un caiet cu spire și le dădea un număr. Așa i-am văzut pe cei trei rockeri silfidici ridicându-se vioi de pe canapeaua vecină în momentul în care a început o piesă Slayer. Mi-am dat seama că aia era piesa lor. Că o așteptau de mult. Până atunci păruseră cufundați într-o stare letargică, pesemne efectul temperaturii negative din sală. Însă în acele trupuri firave exista viață. Cei trei au început să se împingă unul în altul cu atâta determinare încât am crezut că o să se dezmembreze. Eram martorul primului recital de pogo din viața mea. Nu mai văzusem. Auzisem doar. Cei trei tineri săreau ca niște căpriori bezmetici, lovindu-și fesele unul în coastele celuilalt, luându-și avânt și izbindu-se umăr în umăr, umăr în piept, spate în spate, plonjând, căzând, ridicându-se și strivindu-și din nou trupurile. La finalul piesei m-am mirat cum de nu-și lăsaseră pe pardoseală o mână sau un picior. Odată cu finalul piesei, cei trei s-au oprit subit, s-au îndreptat în șir indian spre canapea și s-au reinstalat în starea de impasibilitate de mai-nainte, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Mihail râdea să moară, iar ceva din privirea sadică a lui Memo m-a făcut să cred că era gata să intre și el în mijlocul pogoului. Ceea ce s-a și întâmplat la următoarea melodie, când cinci punkiști s-au ridicat de pe scaunele de la bar.

Memo ajungea an de an la olimpiadele naționale de mate, info și fizică. Trecea fluierând de fazele pe oraș și județ, iar la naționale termina tot timpul în primii zece. Deși era posesorul tuturor semnalmentelor unui tocilar pursânge (dioptrii mari, statură mică, cămașă băgată în pantaloni plus toată acea fragilitate specifică mișcărilor unui trup crescut în umbra unui creier supradezvoltat),

Memo reușise să-și impună respectul printre colegi practicând o retorică ce destabiliza din fașă orice încercare de bullying. Întreaga lui agresivitate reprimată, ca rezultat al mișt ourilor ce-l vizaseră în școala generală, își găsise supapa printr-un batalion de ironii fine, susținute de o argumentație viguroasă ce reteza orice tentativă de a-l pune în inferioritate. Dacă intrai într-o polemică cu Memo, era bine să vii cu temele făcute, pentru că acest firav exemplar de 60 de kilograme din Tomis Nord nu părăsea ringul unei controverse decât după ce oponentul era scos pe targă. Plictisit probabil de victoriile asigurate de cap, Memo a decis că trebuie să-și testeze și corpul. A fost singurul dintre noi care în acea seară a făcut pasul în față și s-a băgat la un pogo în rockoteca lui Broască. L-am văzut cum dispare în toată acea încâlceală de trupuri ce se împingeau unele în altele și eram sigur că la finalul piesei îl voi găsi dezmembrat printre bocancii punkiștilor. M-am înșelat. Memo nu numai că făcea față cu brio placărilor agresive, ci răspundea și ataca la rându-i cu o fermitate ce mi s-a părut de-a dreptul sinucigașă. La finalul piesei era printre puținii rămași în picioare, iar pe față îi crescuse un zâmbet pe care nu-l avusese nici când câștigase Balcaniada de fizică.

Memo nu avea, ca mine, probleme cu stimularea corzilor vocale. Problema lui era un tată tiran, a cărui plăcere de a-l snopi în bătaie făcea parte din suita ciudatelor sale afecțiuni paterne. La început am pus șchiopătările lui periodice pe seama trupului firav, care nu putea face față unei ore de sport complete, însă, când i-am zărit la vestiar vânătăile, mi-am dat seama că cineva dădea în acel trup. Am aflat curând că acel cineva era propriul lui tată. Memo trăia în coșmarul unei familii guvernate de un tată violent, iar acea izbucnire bătăioasă